

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoP/2/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713214282
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3713214282.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej, sudcu Mgr. Ivana Kubínyho a sudkyne JUDr. Gabriely Janákovcej vo veci starostlivosti súdu o maloletú S. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpenú opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny G. J., pracovisko G., dieťa rodičov, C. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. pod C. XXX, právne zastúpenej JUDr. K. T., advokátkou, AK so sídlom G. J., X. XX/XX, a E. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. pod C. XXX, právne zastúpeného Mgr. E. T., advokátom, AK so sídlom G. J., D. XX/XX, na odvolanie otca a matky proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 5. novembra 2014, č.k. 7P/85/2013-129, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bol styk otca s maloletou zakázaný m e n í tak, že styk otca s maloletou o b m e d z u j e tak, že do 31.12.2015 sa styk podľa rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6P/49/2013-25 zo dňa 22.07.2013 nebude realizovať.

V zostávajúcej časti rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom zakázal okresný súd styk otca s maloletou a obom rodičom maloletej nariadil výchovné opatrenie spočívajúce v povinnosti podrobiť sa počas jedného roka párovému sociálnemu poradenstvu, ktoré bude zamerané na zmiernenie odmietavého postoja maloletej k otcovi podľa pokynov psychológa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny G. J.. Zmenil tak predchádzajúce rozhodnutie o rozvode manželstva rodičov maloletej zo dňa 22.7.2013 upravujúce styk otca s maloletou na jednu hodinu každú nepárnu stredu a na dve hodiny každú párnú nedeľu, všetko za prítomnosti matky. Zákazom styku vyhovel návrhu matky založenom na odmietaní otca zo strany maloletej a výchovné opatrenie nariadil na návrh otca vznesený v priebehu konania.

Okresný súd vychádzal zo skutkových zistení, že manželstvo účastníkov, z ktorého pochádza iba maloletá bolo rozvedené v roku 2013, kedy bol styk otca s maloletou upravený na jednu hodinu každú nepárnu stredu a každú párnú nedeľu na dve hodiny, všetko za prítomnosti matky. Takto upravený styk sa realizoval nepravidelne a s ťažkosťami, preto otec podal návrh na výkon rozhodnutia. Tento návrh vzal neskôr späť v záujme nerobiť nátlak na maloletú a domáha sa styku s ňou až po zlepšení jej vzťahu k otcovi. Vychádzajúc aj zo znaleckého dokazovania konštatoval, že vzájomný vzťah otca s maloletou je narušený a maloletá otca odmieta, čo je dôsledkom toho, že dieťa sa identifikuje s matkinými postojmi vo vzťahu k otcovi ako aj toho, že otec s maloletou komunikuje menej vhodným spôsobom. Realizácia styku proti vôli maloletej by v tejto situácii prispela k stupňovaniu odmietavého postoja maloletej a takáto realizácia styku by mala nežiaduci efekt prehľbovania odcudzovania medzi maloletou a otcom. V realizácii styku videl okresný súd dokonca hrozbu nepriaznivých dopadov na psychický vývoj maloletej. Z uvedených dôvodov preto styk otca s maloletou zakázal. Súčasne však v

záujme nápravy vzniknutého stavu uložil obom rodičom podrobiť sa špecializovanému psychologickému poradenstvu s cieľom nájsť vhodnú formu spoločnej komunikácie a eliminovať negatívne vplyvy rodičov na dieťa. Pre otcom navrhované poradenstvo aj pre maloletú, nezistil okresný súd dôvody, pretože v danej situácii je problém v prvom rade na strane rodičov, a do jeho zlepšenia je nadbytočné uvažovať o psychologickom vedení maloletej. Právne svoje rozhodnutie založil na ust. § 25 ods. 3 Zákona o rodine a ust. § 37 ods. 2 písm. d) Zákona o rodine).

Proti rozsudku podal odvolanie otec, a to v celom rozsahu. Žiadal jeho zmenu tak, že psychologickému poradenstvu sa spolu s rodičmi podrobí aj maloletá a styk nebude zakázaný, ale upravený od menej intenzívneho stretávania za prítomnosti matky na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v prvom mesiaci po právoplatnosti cez postupné upustenie od prítomnosti matky a časové rozšírenie počas druhého a tretieho mesiaca, resp. samostatné stretávanie sa otca s maloletou každú párnú nedeľu na dve hodiny počas štvrtého mesiaca až po samostatné stretávanie sa otca s maloletou bez prítomnosti matky každú párnú nedeľu na štyri hodiny a každú nepárnu stredu na dve hodiny od piateho mesiaca po právoplatnosti.

Otec namietal, že okresný súd sa vôbec nevysporiadal so znaleckým posudkom PhDr. V., predloženým v konaní a vypracovaným v rámci trestného konania vedeného voči otcovi pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby. Závety tohto znaleckého posudku pritom konštatujú, že zo strany otca doposiaľ nedošlo voči maloletej ku konaniu, ktoré by u nej vyvolalo negatívne následky v správaní, prežívaní alebo negatívne vplyvy na jej fyzický či psychický zdravotný stav. Znalec tiež konštatoval ťažký stupeň syndrómu zavrhnutého rodiča. Napadnuté rozhodnutie sa však touto príčinou súčasného postoja maloletej k otcovi vôbec nezaoberá a vzniknutú situáciu nerieši smerom k odstráneniu tohto negatívneho stavu, ale zákazom styku úplne vytesňuje otca zo života maloletej, čím završuje celý negatívny vývoj významne zapríčinený matkou maloletej. Zákaz styku, ktorý chcela matka dosiahnuť ju vôbec nemotivuje k spolupráci pri nariadenom výchovnom opatrení a k zmene výchovy maloletej, ktorú doteraz ťažkým spôsobom manipulovala, ale matku iba utvrdzuje v zotrvaní vo svojom postoji. Zákaz styku nie je riešením situácie vzniknutej v dôsledku syndrómu zavrhnutého rodiča, ale dieťa v konečnom dôsledku poškodzuje. Otec poukázal na správu kolízneho opatrovníka z 13.1.2014 konštatujúcu vysokú pravdepodobnosť syndrómu zavrhnutého rodiča u maloletej ako aj na stanovisko kolízneho opatrovníka v konaní, ktorý zákaz styku nedoporučoval. Osobitne zdôraznil záver znaleckého posudku Mgr. I., podľa ktorého, ak bude matka naďalej zastávať voči otcovi negatívne postoje a bude ešte viac zosilňovať viazanosť dcéry na seba, bude to mať pre maloletú vysoko pravdepodobne dôsledky v podobe nezrelosti osobnosti s problémami v sociálnej adaptácii, neurotizáciu a pretrvávajúce depresívne prežívanie úzkosti. V ďalšom obsahu odvolania priblížil otec problematiku syndrómu zavrhnutého rodiča a uviedol rozhodnutia súdov, ktoré sa práve stykom rodiča v tejto situácii zaoberali. Čo sa týka výchovného opatrenia, považoval za nevyhnutné podrobiť psychologickému poradenstvu aj maloletú, pretože pokiaľ matka nebude dostatočne spolupracovať, je zlepšenie stavu vylúčené.

Proti rozsudku podala odvolanie aj matka maloletej, a to do výroku o výchovnom opatrení. Nesúhlasila s tým, aby nariadené psychologické poradenstvo vykonával ÚPSVaR G. J., pretože psychológ tohto pracoviska Mgr. V. už vo veci bola činná a je zrejme v kontakte s otcom maloletej, v dôsledku čoho by poradenstvo nebolo objektívne a v záujme maloletej. Navrhovala zmenu napadnutej časti rozsudku tak, že poradenstvo bude vykonávať Centrum pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie v G.. Pracovníci tohto centra majú podľa matky viac času a skúseností s obdobnými problémami a párové poradenstvo tak bude mať ďaleko priaznivejší význam.

K odvolaniu otca sa matka vyjadrila tak, že žiadala napadnutý rozsudok vo výroku o zákaze styku potvrdiť. Nesúhlasila, že postoj maloletej k otcovi je dôsledkom manipulácie zo strany matky, ale považovala ho za dôsledok správania sa otca voči matke a maloletej v minulosti, ako aj za dôsledok obdobejšieho správania sa otca pretrvávajúceho až do súčasnosti.

Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniam žiadal napadnutý rozsudok vo výroku o styku s maloletou zmeniť a návrh zamietnuť, vo výroku o výchovnom opatrení potvrdiť. Vo vzťahu k ďalšiemu vedeniu

rodičov poukázal na možnosti spolupráce ÚPSVaR s neziskovou organizáciou zaoberajúcou sa aj problematickou realizáciou styku.

Krajský súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 212 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a zistil, že vo výroku o zákaze styku je potrebné rozsudok okresného súdu zmeniť podľa ust. § 220 O.s.p., pretože nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie ani zrušenie. Vo výrokoch o výchovnom opatrení bolo potrebné napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. Za účelom doplnenia dokazovania vykonal pojednávanie, na ktorom krajský súd vo veci rozhodol.

Zopakovaním dokazovania okresného súdu a doplnením dokazovania o výsluch rodičov maloletej, výsluch samotnej maloletej a oboznámenie básne predloženej maloletou, krajský súd zistil tento skutkový stav:

Nie je medzi účastníkmi sporné, že matka s maloletou opustila spoločnú domácnosť cca rok pred rozvodom manželstva (22.7.2013), kedy zo spoločného domu odišla bývať k svojim rodičom bývajúcim v bezprostrednom susedstve. Blízkosť bydlísk rodičov trvá doposiaľ. Nie je sporu ani o tom, že stretávanie otca s maloletou je nefunkčné pre odmietavý postoj zo strany maloletej, na základe ktorého otec upustil aj od realizácie styku núteným výkonom rozhodnutia.

Z lekárskeho správ vyplýva, že maloletá je v starostlivosti detského psychológa, ktorého navštevuje pri kontrolných vyšetreniach v intervaloch cca 10 týždňov. Psychológ okrem iného konštatuje, že u maloletej pretrvávajú fobické prejavy viazané na záťažové situácie, prvky posttraumatickej poruchy - vyhýbavé správanie, nutkavé reminiscencie na psychotraumu, silná emočná väzba na mamu (správa z 3.2.2015).

Zo znaleckého posudku č. 8/2014 vypracovaného v konaní ustanovenou znalkyňou Mgr. D. I. bolo zistené:

Maloletá aktuálne vykazuje isté symptómy ako poruchy spánku z dôvodu desivých snov o otcovi, neschopnosti tešiť sa zo života, rôzne telesné ťažkosti. Tieto symptómy sú však pravdepodobne dôsledkom sporov medzi jej rodičmi. Počas ich spolužitia bola maloletá pravdepodobne svedkom ich otvorených konfliktov a hádok. Neskôr, keď sa presťahovala bola pravdepodobne priamo alebo nepriamo svedkom negatívneho hodnotenia jej otca. Či už úmyselne alebo neúmyselne bol u nej v podstate podporovaný strach zo straty bezpečia a istoty, pričom tento strach mohol byť nepriamo podporovaný aj otcom jeho neúplnými vyjadreniami „budem to riešiť inak...“, ktoré si maloletá vysvetlila po svojom. V dôsledku toho si maloletá vytvorila predstavu, že otec je nebezpečný, zlý a nežiaduci. Čo i len reč o otcovi vyvoláva u nej somatické ťažkosti a má z neho veľký strach, ktorý podľa jej slov nikdy nezmladne (str. 12 posudku).

Počas konfrontácie maloletej s otcom u znalkyne odmietla maloletá ostať v prítomnosti otca bez matky. Silno ju držala za ruku, skrývala sa za ňu a nástojila na matku aby išli domov a celý čas plakala. Maloletá so v prítomnosti otca zakrývala tvár, odmietala sa na otca pozrieť, na komunikáciu z jeho strany takmer nereagovala (str. 24 posudku).

V záveroch znaleckého posudku znalkyňa konštatuje, že maloletá je silno citovo pripútaná k matke. Neprimerane si ju idealizuje a identifikuje sa s jej prežívaním. Svojho otca maloletá vytesňuje a zamietla. Vníma ho ako zlého, nebezpečného, konfliktného, egocentrického človeka, voči ktorému vysiela iba negatívne city. Jej citová väzba k otcovi je výrazne narušená. Otca odmieta z dôvodu silnej citovej väzby na matku, s ktorej postojmi ohľadne otca sa identifikuje. Zároveň prostredie, v ktorom maloletá žije je voči otcovi negatívne naladené a nenecháva ju na pochybách, že jej otec je zlý a nebezpečný človek. Súčasne znalkyňa konštatuje, že aj otec svojim menej vhodným spôsobom komunikácie s maloletou môže prispievať k jej odcudzeniu. Jeho spôsob komunikácie je pre ňu nejaský a môže si ho vysvetliť ako vyhrážanie (str. 27 posudku).

Nútenie maloletej do stretávania sa s otcom považovala znalkyňa za nevhodné a smerom k zmene postoja maloletej k otcovi za neperspektívne, nech by sa dialo za akýchkoľvek okolností. Súčasne však znalkyňa považovala pre ďalší psychický vývoj maloletej za vhodné, aby sa jej odmietavý postoj k otcovi zmenil. Najmä aby sa zbavila svojho nereálneho strachu z otca a stala sa menej závislou na svojej matke. Za týmto účelom odporučila psychoterapeutické vedenie oboch rodičov, aby sa v záujme maloletej naučili nekonfliktne komunikovať a aby matke bola poskytnutá pomoc pri vytváraní priaznivejšieho obrazu otca v očiach maloletej. Pokiaľ sa toto nepodarí, je tu vysoká pravdepodobnosť negatívnych dôsledkov na maloletú v podobe nezrelosti osobnosti, problémov v sociálnej adaptácii, neurotizácii a pretrvávajúcej depresívneho prežívania a úzkosti (str. 28 posudku).

Nateraz znalkyňa poradenstvo aj voči maloletej nedoporučovala, pretože za zásadný považovala vplyv matky na maloletú, ktorá prvá musí začať dávať dcére pozitívnejší obraz o otcovi. Za podmienku tiež považovala fungujúcu komunikáciu medzi rodičmi.

Zo znaleckého posudku č. 8/2014 PhDr. S. V. vypracovaného v trestnom konaní vedenom voči otcovi bolo zistené, že posudok obsahuje ohľadom maloletej záver o existencii syndrómu zavrhnutého dieťaťa. Za programujúceho rodiča označuje matku.

Z výpovede otca pred odvolacím súdom a aj z rozhodnutia v trestnej veci bolo zistené, že trestné konanie voči otcovi pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby bolo postúpené na priestupkové konanie, ktoré bolo zastavené z dôvodu uplynutia času. Z výpovede otca tiež vyplýva, že s maloletou sa nestretol asi jeden a pol roka.

Z výpovede matky pre odvolacím súdom bolo zistené, že s otcom maloletej nie sú v žiadnom kontakte.

Z výpovede maloletej pred odvolacím súdom bolo zistené, že maloletá deklaruje svoje vnímanie otca v mimoriadne negatívnom svetle. Opakovane uvádza negatívne zážitky s otcom, ktorých popis je často identický z popisom uvádzaným matkou. Pred začiatkom výsluchu sama predložila odvolaciemu súdu detským písmom rukou písanú báseň, ktorú napísala o otcovi s názvom „Bolesť (o tatkoví)“. V nej okrem iného uvádza výrazy „neznášam ťa“ (otca), alebo vetu: „Žiadne roky s Tebou nebola láska, a nikdy som nebola šťastná“, či „Daj mi pokoj, nechcem Ťa vidieť...“.

Na uvedený zistený skutkový stav aplikoval krajský súd rovnako ako súd prvého stupňa ustanovenia § 25 ods. 3 Zákona o rodine a ust. § 37 ods. 2 písm. d) Zákona o rodine).

Podľa § 25 ods. 3 Zákona o rodine, ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa, súd obmedzí styk maloletého dieťaťa s rodičom alebo ho zakáže.

Podľa § 37 ods. 2 písm. d) Zákona o rodine ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa, súd uloží maloletému dieťaťu a jeho rodičom povinnosť podrobiť sa sociálnemu poradenstvu alebo odbornému poradenstvu v špecializovaných zariadeniach.

Otázku styku otca s maloletou posudzoval tiež podľa ustanovenia § 24 ods. 4 Zákona o rodine, podľa ktorého súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržiavanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi.

Vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 24 ods. 4 Zákona o rodine možno zhrnúť, že stretávanie dieťaťa s rodičom, ktorému dieťa nebolo zverené do osobnej starostlivosti, je prostriedkom k zachovaniu a ďalšiemu rozvíjaniu vzájomného vzťahu dieťaťa a rodiča ako aj prostriedkom naplňania viacerých práv rodiča, ale v rovnakej miere aj viacerých práv dieťaťa. Stretávanie sa s dieťaťom nemožno vnímať iba ako právo rodiča, ale prinajmenšom rovnako aj ako právo dieťaťa, ktoré by mu malo zabezpečiť, aby neprišlo o vzťah s jednou z najbližších osôb svojho detského života. Je v záujme dieťaťa, aby v jeho blízkosti ostali obaja rodičia s čo najviac intenzívnym pozitívnym vzťahom k nemu, a to aj potom, ako medzi rodičmi samotnými o pozitívnom vzťahu hovoriť nemožno.

Napriek uvedenej mimoriadnej dôležitosti stretávania sa dieťaťa s rodičom, ktorému dieťa nebolo zverené, môžu výnimočne nastať situácie, kedy nie je stretávanie sa rodiča s dieťaťom v záujme dieťaťa, pretože môže ohrozovať jeho život, zdravie, či priaznivý vývoj. V takom prípade musí právo rodiča na styk s dieťaťom ustúpiť v prospech záujmu dieťaťa v podobe zákazu styku. Spravidla sa jedná o prípady fyzického, či psychického násillia. To sa však v posudzovanom prípade nepotvrdilo. Jednak sú tu jednoznačné závery trestného konania, ale aj súdom ustanovená znalkyňa označuje strach dieťaťa z otca ako nereálny.

Je nepochybné, že rozchod rodičov maloletej bol konfliktný a maloletá tento konflikt vnímala. Nič však nenasvedčuje tomu, že by správanie otca v tomto konflikte bolo natoľko agresívne a zlé, že vyvolalo súčasnú reakciu maloletej na neho. Pokiaľ by tomu tak bolo, zákaz styku by do úvahy prichádzal a pravdepodobne by boli iné aj trestnoprávne následky. Je zrejmé, že svoj podiel na vzniknutom stave má aj otec, a výstižne ho popisuje znalecký posudok Mgr. I.. Súčasne však nemožno nevidieť, a to i laickým pohľadom, že v maloletej je jej okolím živené veľmi negatívne vnímanie otca. V opačnom prípade prirodzeného vývoja veci by negatívne zážitky maloletej z čias rozchodu rodičov boli z podstatnej časti prekryté inými udalosťami. Postoj prezentovaný maloletou, ktorý nie je podľa znalkyne hraný, je však šokujúci. Je to až nenávisť čo prejavuje maloletá voči otcovi a jej miera by bola výnimočná aj u dospelého.

Nielen zo záverov znaleckého posudku z trestného konania tak bolo zrejmé, že v danom prípade sa jedná o syndróm zavrhnutého rodiča. V tomto prípade je potrebné dať za pravdu otcovi, že zákaz styku nie je riešením vzniknutej situácie. Absolútne vylúčenie rodiča zo života dieťaťa zákazom styku je skutočne cieľ, ku ktorému vedome, či nevedome smeruje programujúci rodič. I keď v aktuálnej situácii nie je stretávanie maloletej s otcom skutočne možné a pre averziu maloletej voči otcovi neprichádza do úvahy žiadna forma styku, nie je správnym odrazom tejto situácie zákaz styku. Jedná sa totiž svojim spôsobom o definitívne riešenie vyvolávajúce stav, zvrátenie ktorého je fakticky len veľmi ťažko možné. V danej situácii je nevyhnutné nerezignovať a hľadať riešenia k náprave vzniknutého stavu, ktoré napokon aj okresný súd správne videl v nariadení psychologického poradenstva. Očakávané prínosy nariadeného poradenstva pritom práve zákaz styku svojim spôsobom sťažil, tak ako na to poukazuje otec vo svojom odvolaní. Naopak, iba obmedzenie styku spočívajúce síce v úplnom, ale dočasnom pozastavení realizácie styku vytvára prostým uplynutím času horizont návratu k obnoveniu práva otca na stretávanie sa s maloletou. To predstavuje istý tlak na matku k vykonaniu prvého kroku k náprave škôd na duši maloletej a súčasne k náprave týchto škôd motivuje aj otca, pre ktorého iba výslovne dočasné pozastavenie styku predstavuje hmatateľnejšiu nádej na obnovenie styku s dcérou. V neposlednom rade vyjadruje časovo ohraničené obmedzenie styku otca s maloletou aj dôveru súdu v inštitúcie vykonávajúce nariadené psychologické poradenstvo a s tým spojené obnovenie možnosti stretávania sa otca s maloletou. Čo sa týka otcom požadovanej úpravy styku postupným rozširovaním styku v pevne stanovených intervaloch, takéto riešenie považuje krajský súd za nevhodné. Časovo napevno by totiž stanovilo zmeny vo forme styku bez reflexie napredovania nariadeného psychologického poradenstva. Vzniknutú situáciu nemožno vyriešiť definitívne jedným rozhodnutím. V prípade, že po zmene pomerov nedôjde k dohode rodičov o styku s maloletou, bude prichádzať do úvahy iba opätovný zásah súdu, ktorý však potom bude môcť vychádzať priamo zo vzniknutej a známej situácie a nie iba z predpokladu jej vývoja, ako by to bolo v prípade otcom požadovanej zmeny rozhodnutia.

Akokoľvek intenzívna snaha a záujem zo strany inštitúcií o nápravu vzniknutého stavu je však márna bez zásadného prispenia zo strany rodičov, v prvom kroku zo strany matky. Či už sa matka a v istej miere aj starí rodičia maloletej dopustili živenia predstavy maloletej o otcovi ako o najhoršom človeku na

svete úmyselne, alebo si následky svojho konania neuvedomili, nie je v súčasnosti podstatné. Podstatný je neutešený stav duše maloletej. Namiesto veselého dievčaťa, ktoré mohlo v zásade podľa seba voliť medzi neďalekými bydliskami svojich rodičov, a pre takúto faktickú blízkosť ich oboch pociťovať dopad rozvodu v čo najmenšej miere, je tu ustráchané dievčatko, ktoré sa schováva len čo zbadá svojho otca a je vo svojich dvanástich rokoch vodené do školy a po psychológoch. Pri nezmenenom prístupe rodičov, a opäť treba zdôrazniť, že v prvom kroku zo strany matky, je neveselá aj prognóza budúceho vývoja maloletej. Ako uviedla znalkyňa Mgr. I., hrozí nezrelosť osobnosti, problémy v sociálnej adaptácii, neurotizácia a pretrvávajúce depresívne prežívanie a úzkosť. O tomto závere pritom nemožno mať zásadnejšie pochybnosti, pretože nakročenie uvedeným smerom je na maloletej zrejmé. So vzorom rodičovského správania, ktorý má maloletá každodenne pred očami, je dôvodné mať obavy aj o zvládnutie jej budúcej rodičovskej úlohy.

Stotožniť so znalkyňou sa však možno aj v pozitívnom závere, že zmena uvedeného smerovania je možná. Maloletá je vo veku, kedy je jej osobnosť do istej miery tvárna, zvlášť osobami, s ktorými má úzku citovú väzbu. Je tu teda príležitosť zvrátiť nepriaznivý vývoj, ktorý sa naplno odkryl v tomto konaní. Túto príležitosť však majú jedine rodičia maloletej a v prvom kroku matka. Je tak na nich do akej miery využijú nariadené psychologické poradenstvo. Ako uviedla aj znalkyňa, je v prvom rade potrebná zmena postoja samotnej matky voči otcovi, ktorú by maloletá vnímala pri každodennom kontakte s ňou. Pre vysokú mieru naviazanosti na matku by si takúto zmenu postoja matky potom maloletá osvojila aj podvedome. Nie je snáď ani potrebné ďalekosiahle vysvetľovanie, že otec vlastne nie až taký zlý. Možno stačí iba obyčajný príklad slušného správania sa a úcty rodičov voči sebe, odpustenia si bez potreby zisťovania vinníka a akceptovania sa navzájom ako rovnocenného rodiča spoločného dieťaťa. Veď nie spoločný majetok, o ktorý sa rodičia súdia, ale zdravie a budúcnosť ich spoločnej dcéry je to najcennejšie čo môžu mať, ale aj zničiť.

Vzhľadom na uvedené krajský súd napadnuté rozhodnutie vo výroku o zákaze styku zmenil a styk v zmysle § 25 ods. 3 Zákona o rodine iba obmedzil tak, ako je uvedené vo výroku a vo zvyšku napadnuté rozhodnutie potvrdil. Dôvody matky pre zmenu subjektu stanoveného na realizáciu psychologického poradenstva nepovažoval za významné a preukázané. Ako bolo uvedené, je potrebné k psychologickému poradenstvu pristupovať s dôverou a v prípadnom kontakte psychológa s druhým rodičom nemožno hneď vidieť nekalý úmysel.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.